

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 177/2016
09.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Веска Крстајића, председника већа, Биљане Синановић, Милунке Цветковић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног З.Ђ., због кривичног дела лаке телесне повреде из члана 122. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката В.П., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Убу К бр.275/13 од 03.06.2015. године и Вишег суда у Ваљеву Кж1 бр.257/15 од 13.10.2015. године, у седници већа одржаној дана 09. марта 2016. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног З.Ђ. – адвоката В.П., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Убу К бр.275/13 од 03.06.2015. године и Вишег суда у Ваљеву Кж1 бр.257/15 од 13.10.2015. године у делу у којем се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, док се исти захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозовљен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Убу К бр.275/13 од 03.06.2015. године окривљени З.Ђ. оглашен је кривим због извршења кривичног дела лаке телесне повреде из члана 122. став 1. КЗ, за које дело му је применом одредаба чланова 64, 65. и 66. КЗ изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од једног месеца и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од једне године по правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Истом пресудом, окривљени З.Ђ. обавезан је да приватном тужиоцу Р.М. на име трошкова кривичног поступка плати износ од 173.750,00 динара, у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Ваљеву Кж1 бр.257/15 од 13.10.2015. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног З.Ђ. – адвоката В.П., а пресуда Основног суда у Убу К бр.275/13 од 03.06.2015. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног З.Ђ. – адвокат В.П., због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП) не наводећи конкретно о којој повреди се ради, с тим што из образложења произилази да је захтев поднет због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу у којем се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

По оцени овога суда, бранилац окривљеног З.Ђ., неосновано истиче у захтеву за заштиту законитости да је првостепена пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП. У вези са овом повредом у захтеву се наводи да је првостепени суд прекорачио оптужбу, обзиром да је приватном кривичном тужбом окривљеном стављено на терет да је прво гурнуо приватног тужиоца, а затим га, када је пао, песницама ударао свуда по телу, наневши му на тај начин лаке телесне повреде у виду отока левог скочног зглоба и контузије на теменом делу главе, док је у изреци првостепене пресуде наведено да је окривљени напао приватног тужиоца ухвативши га руком у пределу груди, а затим га одгурнуо, услед чега је приватни тужилац пао на земљу и том приликом задобио лаку телесну повреду у виду нагњечине скочног зглоба.

Изложене наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Ово стога што је исту повреду закона бранилац неосновано истицао и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је оценио овај жалбени навод неоснованим и о томе на страни 2 образложења изнео у свему јасне разлоге, које и Врховни касациони суд у потпуности прихвата као правилне, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на ове разлоге и упућује.

Стога је захтев браниоца окривљеног у овом делу одбијен као неоснован, а на основу члана 491. ЗКП.

У преосталом делу, исти захтев одбачен је као недозвољен, из следећих разлога:

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тач. 1. и 4. и тачка 7. до 10. и став 2. тачка 1, члан 439. тачка 1. до 3. и члан 441. ст. 3. и 4. ЗКП, учињених у поступку пред првостепеним и пред апелационим судом.

У осталом делу, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је правноснажном пресудом учињена повреда закона, а с тим у вези наводи да ниједан од саслушаних сведока није потврдио наводе приватне кривичне тужбе, да је приватни тужилац критичном приликом био у алкохолисаном стању и да је повреде које су му констатоване у извештају ЗЦ Ваљево од 17.04.2012. године могао задобити на другим местима, да је нелогично, обзиром да се критични догађај одиграо 15.04.2012. године, да се приватни тужилац јави на преглед два дана касније – 17.04.2012. године, као и да је извештај ЗЦ Ваљево од 17.04.2012. године, у ком се наводи да је приватни тужилац задобио повреде три дана раније, противан налазу и мишљењу судског вештака.

Из изложеног, јасно произилази да бранилац окривљеног у осталом делу захтева указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа, а што у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, не представља разлог због ког окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек, а из којих разлога је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу одбачен као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, у односу на одбијајући део, те на основу члана 487. став 1. тачка 2. у вези са чланом 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Веско Крстајић, с.р.